Νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι προωθεῖται θετικῶς ἡ ἵδρυσις τοῦ Γ΄ Πανεπιστημίου; Εὐχόμεθα ὁλοψύχως νὰ μὴ διαψευσθῇ ἡ πόλις ἀπὸ τὴν διαιώνισιν τοῦ θέματος.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Λυμφατικὸς ὁ ἐφετεινὸς δημοτικὸς προϋπολογισμός. Τὸ μέλλον δυσοίωνον διὰ τὰς βασικὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως. Ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐνισχύσῃ τὸν Δῆμον;

Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΜΙΑ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΗΛ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ κακοσμία τοῦ στόματος δὲν εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἀσθένεια ἀλλὰ ἀποτελεῖ σύμπτωμα ἄλλων τοπικῶν ἢ γενικῶν παθολογικῶν καταστάσεων. Γνωστὴ δὲ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀναφέρεται εἰς τὸν πάπυρον τοῦ EBERS (1550 π.χ.) ὡς καὶ μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτους, ὡς ἕνα ἐκ τῶν κυριωτέρων διαγνωστικῶν μέσων ὡρισμένων πυρετικῶν καταστάσεων. Στοὺς ἀρχαίους λαοὺς ἡ λίαν δυσάρεστη αὐτὴ ἀνωμαλία ἦταν φαινόμενον ἀπαρατήρητον, ἐκπολιτιζόμενος ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἀπέτέλεσε αὐτὴ σοβαρὰν ἐνόχλησιν, ὥστε σὲ πολλὰς πολιτισμένας χώρας νὰ θεωρεῖται αἰτία διαζυγίου μεταξὺ τῶν συζύγων.

Ἡ κακοσμία τοῦ στόματος καταδηλοῦται διὰ τρομερᾶς δυσοσμίας εἴτε κατὰ τὴν ὁμιλίαν εἴτε κατὰ τὸν ἀσπασμόν, οὕτως ὥστε ὁ πάσχων νὰ καθίσταται δυσάρεστος εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον του, εἰς δὲ τὸν εὐρύτερον κοινωνικόν του κύκλον λίαν ἀνεπιθύμητος. Τὸ τραγικὸν δὲ τῆς παθήσεως αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει ὑποκειμενικὴν ἀντίληψιν τῆς καταστάσεώς του, διότι ἡ ὄσφρησις συνηθίζει στὰ, κακοσμίας τοῦ στόματος καὶ δὲν ἀντιδρᾶ, τὸ δὲ ἄμεσον περιβάλλον του ἀποφεύγει νὰ τοῦ τὸ ἀναφέρῃ διὰ νὰ μὴν τὸν τραυματίσῃ ψυχικῶς. Οὕτω ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ κοινωνικὴν του δραστηριότητα ἀπομακρύνεται ὑπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀπομακρύνσεως. Ἐὰν δὲ κάποιος τολμηρὸς ἢ στενὸς συγγενὴς τοῦ ἀναφέρει τοὺς λόγους καὶ γνωρίζει πλέον τὴν πάθησίν του τραυματίζεται ψυχικῶς καὶ καθίσταται κομπλεξικός. Ἀποφεύγει νὰ ὁμιλῇ, ἀποφεύγει νὰ συναναστρέφεται καὶ ἀπουσιάζει ἀπὸ κάθε κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν. Πλεῖστοι ὑπάλληλοι καταστημάτων ἢ γραφείων συνήθως τοῦ ἀσθενοῦς φύλου (πωλήτριαι, δακτυλογράφοι) ἀπελύθησαν ὑπὸ τῶν προϊσταμένων των λόγω τῆς κακοσμίας τοῦ στόματος Πλεῖστοι δὲ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ παραμένουν μακρὰν τοῦ γάμου καὶ στεροῦνται τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Τὰ ἄτομα αὐτὰ καθίστανται δυστυχισμένα καὶ περιφρονημένα ἢ δὲ ζωή τους γίνεται μαρτυρική. Κι' ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύωνται. Ὑπάρχει θεραπεία καὶ γι' αὐτούς. Ἀρκεῖ νὰ εὑρεθῇ τὸ αἴτιον τῆς κακοσμίας τοῦ στόματος. Ἐκ στατιστικῶν προκύπτει ὅτι τὸ 80% τῶν κακοσμιῶν τοῦ στόματος ἔχουν ὡς αἴτιον τὴν παραμελημένην ὑγιεινὴν τῶν δοντιῶν. Συνεπῶς ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ ἀμέσως τὸν ὀδοντίατρον διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐπισταμένως τὸ στόμα.

Ἐπὶ φυσιολογικῆς καταστάσεως τῶν ὀδόντων καὶ τῶν οὔλων καὶ κανονικῆς τοποθετήσεως τῶν ὀδόντων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, ὡς καὶ ἐπὶ ἐπιμελημένης ὑγιεινῆς τοῦ στόματος, ὁ καθαρισμὸς ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν γίνεται πλήρης. Οἱ τερηδονισθέντες (σαπισμένοι) ὅμως ὀδόντες, αἱ φλεγμοναὶ τῶν οὔλων (οὐλίτιδες) ὡς καὶ ἡ κακὴ προσθετικὴ ἐργασία, εὐνοοῦν τὴν παραμονὴν τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν ἐντὸς τῶν παθολογικῶς σχηματισμένων ὀπῶν ἢ κρυπτῶν, ὅπου ἐγκαθιστάμενα ἐκεῖ, ὑφίστανται σῆψιν, ἐκ δὲ τῆς σήψεως παραγόμενα ἀέρια δημιουργοῦν τὴν κακοσμίαν τοῦ στόματος.

Οἱ πάσχοντες λοιπὸν ἐκ κακοσμίας τοῦ στόματος ἔχουν ὡς πρῶτον μέλημα τὴν ἔμφραξιν ὅλων τῶν τερηδονισμένων ὀδόντων, τὴν θεραπείαν τῶν οὐλικῶν παθήσεων, ὡς καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς μασητικῆς λειτουργίας διὰ τῆς κανονικῆς τοποθετήσεως νέων τεχνητῶν ὀδόντων. Ἐὰν παρὰ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς στοματικῆς ὑγείας ἡ κακοσμία τοῦ στόματος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένῃ, τότε ὁ γιατρὸς θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τὰ ἄλλα αἴτια τῆς παθήσεως. Χρόνιαι παθολογικαὶ καταστάσεις τῶν ἀμυγδαλῶν, τοῦ λάρυγγος, τοῦ φάρυγγος, τῶν γλωσσικῶν ἀμυγδαλῶν τῶν ἀδενοειδῶν ἐκβλαστήσεων (κρεατάκια), ἡ χρονία ἰγμορῖτις, ὡς καὶ ἡ χρονία ρινῖτις (κάκοσμος ρινῖτις ἢ ὄζαινα) εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὑπεύθυνα διὰ τὴν κακοσμίαν τοῦ στόματος.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τοπικῶν αἰτίων, ὑπάρχουν καὶ γενικὰ αἴτια, τῶν ὁποίων τὴν πρωτεύουσαν θέσιν κατέχουν αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ γαστρεντερικοῦ σωλῆνος καὶ δὴ τοῦ στομάχου. Τελεία λοιπὸν θεραπεία τῶν παθήσεων τοῦ γαστρεντερικοῦ σωλῆνος εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κακοσμίαν τοῦ στόματος. Ἄλα γενικὰ αἴτια εἶναι αἱ βρογχοπνευμονικαὶ παθήσεις, ὡς ἡ χρονία βρογχῖτις, ἡ φυματίωσις, τὰ πνευμονικὰ ἀποστήματα κ.λ.π. Λοιμώδη ἐπίσης νοσήματα, ὡς ἡ ὀστρακιά, ὁ τυφοειδής, ἡ διφθερῖτις ἀναδίδουν χαρακτηριστικὴν κάκοσμον ἀπόπνοιαν. Διαταραχαὶ τοῦ μεταβολισμοῦ, ὡς ὁ διαβήτης, ἀναδίδουν χαρακτηριστικὴν ὡς ἀπὸ σαπισμένων μήλων ἀπόπνοιαν. Κρισαὶ γυναῖκες παρουσιάζουν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμμηνορησίας κακοσμίαν τοῦ στόματος, ὁμοιάζου-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ ΖΙΡΑΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

ΣΤ΄

Ἕνας ἐχθρὸς, ποὺ ἀπειλεῖ τὸ παιδί, περισσότερο φοβερὸς καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια, εἶναι ἡ φιληδονία.

Ἡ φιληδονία, ποὺ συνταυτίζεται πρὸς τὸν πόθο τῆς σαρκός, εἶναι ἡ κλίσις, ποὺ ὁδηγεῖ κάθε παιδὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς τέρψεως ἡ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ σώματός του μὲ τὴν ἀπόλαυσι, ποὺ αἰσθάνεται στὸ πιστὸ καὶ στὸ φαγητό, στὴν ἀνάπαυσι καὶ στὴν ἀδράνεια καὶ ἀργότερα μὲ τὴν ἀνήθικη ἀπόλαυσι.

Τὸ φιλήδονο παιδὶ ζῇ συνεχῶς μὲ ἐντονες ἐντυπώσεις, μὲ συγκινήσεις καὶ μὲ σκιρτήματα. Τοῦ ἀρέσει νὰ βλέπῃ ἐντυπωσιακὰ πράγματα, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ ὑπερβολή, νὰ μὴ ἀπασχολῆται ποτέ, οὔτε νὰ κατανα γκάζεται, ἀλλὰ νὰ συμβαδίζῃ πρὸς κάθε τί, ποὺ ἀρέσει, ποὺ τέρπει, νὰ θέλῃ ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ἡ ἐπηρμένη καὶ ἰδιότροπη φαντασία ἐφευρίσκει, ν' ἀναζητῇ ὅ,τι ἡ καρδιὰ ἐπιθυμεῖ...

Ἡ φιληδονία εἶναι φοβερά, διότι προσβάλλει ὅλα τὰ παιδιά. Εἶναι ἕνα παγκόσμιο κακό. Ἀποτελεῖ δυστύχημα γιὰ τὰ παιδιά, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς, τυφλοί, φαντάζονται ὅτι δὲν τὰ προσβάλλει ἡ φιληδονία καὶ δὲν λαμβάνουν κανένα μέτρο γιὰ νὰ τὰ βοηθήσουν νὰ τὴν καταπολεμήσουν.

Καὶ ἡ ἀφελέστερη τροφὸς ὅπως καὶ ἡ διορατικώτερη μητέρα ἠμποροῦν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἡ ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ δεσπόζει μέσα στὸ παιδί. Αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχουν οἱ μεγάλοι διανοηταί, ποὺ ἔκαμαν παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ὅλοι οἱ παιδαγωγοί, ποὺ ἐμορφοποίησαν διασήμους ἀνθρώπους, ἐπέτυχαν τοῦτο, ἐξουδετερώνοντας, μὲ ἐπίμονη προσπάθεια καὶ φροντίδα, τὶς ἐλαττωματικὲς ροπὲς τῶν μαθητῶν των.

★

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ἀκολουθούμενος κατὰ πόδας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἐπροχώρει κατὰ μῆκος ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ. Οἱ στρατιῶτες του ἐδιψοῦσαν φοβερὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, φοβούμενος μήπως σταματήσουν γιὰ νὰ πιοῦν καὶ ἔτσι ἐκτεθοῦν στὸν κίνδυνο νὰ ἐξοντωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἀνέθεσε σ' ἕνα ἥρωα τῆς στρατιᾶς του νὰ φωνάξῃ ὅτι τὸ νερὸ ἦταν δηλητηριασμένο.

Τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε, διότι οἱ στρατιῶτες, φοβηθέντες, δὲν ἐτόλμησαν νὰ πιοῦν νερό, συνέχισαν τὴν πορεία των καὶ ἔτσι διεσώθησαν.

Πατέρες καὶ μητέρες, παιδαγωγοὶ καὶ ἐκπαιδευτικοί, μὴ πλανᾶσθε καὶ αὐταπατᾶσθε· ὅπως οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔτσι καὶ τὰ παιδιά σας θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ δίψα· θὰ θελήσουν καὶ αὐτὰ νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ ποτάμι τῆς τέρψεως ἀπὸ τὴ κακὴ πλευρὰ καὶ τῆς ἡδονῆς. Φωνάξατέ τους: Προσοχή! Προσοχή! Μὴν ἐμπιστεύεσθε· τὰ νερὰ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ εἶναι δηλητηριασμένα.

Ἡ φιληδονία ἐξευτελίζει τὰ παιδιά. Ἡ ὑπερηφάνεια, ὅπως εἴπαμε, εἶναι μιὰ τρέλλα, σ' αὐτὴ ὅμως διαλάμπει ἀκόμη κάποιο κατάλοιπο, μιὰ ἀνάμνησις μεγαλείου. Ὁ ὑπερήφανος κινεῖται γιὰ νὰ ὑψωθῇ, ἐνῶ στὴ φιληδονία τὰ πάντα εἶναι κατώτερα καὶ χαμερπῆ. Γιὰ τὸν φιλήδονο, τὸ πᾶν εἶναι ἡ κοιλία του.

★

Ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀποπνικτικὴ ζέστη. Ἕνα παιδὶ παρετήρησε στὴ πλαγιὰ ἑνὸς λοφίσκου ἕνα ἀμπέλι κατάφορτο ἀπὸ ὥριμα σταφύλια καὶ ἤθελε νὰ ξεδιψάσῃ τρώγοντας ἀπ' αὐτά. Μεταξὺ ὅμως τοῦ σημείου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ, ὑπῆρχε ἕνα ἔλος...

Τὸ ἕλος δὲν φαίνεται νὰ εἶναι βαθύ, λέγει τὸ παιδί· ἐὰν λασπώσω τὰ παπούτσια μου, δὲν πρόκειται νὰ πάθω μεγάλη ζημιά.

Προχωρεῖ λοιπὸν μέσα στὸ ἕλος καὶ σὲ λίγο οἱ λάσπες φθάνουν μέχρι τὰ γόνατά του. Πρὸς στιγμὴν σταματᾶ, ἀρχίζει νὰ φοβᾶται, διστάζει νὰ προχωρήσῃ καὶ διερωτᾶται μήπως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ γυρίσῃ πίσω... Τὸ ἀμπέλι ὅμως εἶναι μπροστά του καὶ τὰ ὡραῖα του σταφύλια φαίνονται τόσο λαχταριστά· ἄλλωστε, ἡ δίψα τὸ φλογίζει ἀκόμη περισσότερο καὶ καταβροχθίζει μὲ τὰ μάτιά του τὰ σταφύλια!... Ἐὰν προχωρήσῃ ὀλίγα ἀκόμη βήματα θὰ μπορέσῃ νὰ ξεδιψάσῃ...

Προχωρεῖ λοιπόν, ἀλλὰ τὸ σῶμα του βυθίζεται συνεχῶς στὴ λάσπη· ἔφθασε τώρα μέχρι τὴ κοιλιά του καὶ προχώρησε στὸ λαιμό· πάει νὰ τὸ πνίξῃ. Μὲ ἕνα πήδημα ἀπότομο καὶ δυνατὸ σηκώνεται καὶ πηδᾶ σὲ στέρεη γῆ. Ἐσώθη· καταλασπωμένος ὅμως ἀπὸ τὴν κορυφὴ σχεδὸν τῆς κεφαλῆς μέχρι τὰ νύχια. Τρέχει σ' ἕνα κλῆμα, κόβει ἕνα μεγάλο σταφύλι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ τρώγῃ λαίμαργα. Ἐκόρεσε τὴ δίψα του καὶ ἱκανοποίησε τὸν πόθο του.

Τὸν κατέλαβε ὅμως ντροπὴ καὶ ἀποστροφὴ πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Βγάζει τὰ ροῦχα του, τὰ πλένει σὲ καθαρὸ νερὸ καὶ πέφτει καὶ ὁ ἴδιος νὰ καθαρισθῇ. Ἀλλὰ ματαίως· ἡ κακοσμία παραμένει, γιατὶ οἱ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες τοῦ ἕλους εἶναι σὰν νὰ ἔχουν διεισδύσει στὸ σῶμα του.

Συμπέρασμα: Ἡ ἱκανοποίησις τοῦ πόθου καὶ τῆς φιληδονίας ὁδηγεῖ στὸ ὄνειδος καὶ στὴν ἀτιμία.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΣΒΕΤΣΟΥ)

14—3—65: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΕΥΑΓΓ. (ΙΩΑΝΝ. α΄ 44—52)

«ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ»

Τοῦ αἰδ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Πρόσκλησις, ἁπλῆ καὶ καθαρή. Τὴν ἔκαμε ὁ Φίλιππος στὸ Ναθαναήλ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνει ἡ θρησκεία μας σὲ κάθε περίστασι καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ τὴν ἀπευθύνει σὲ κάθε ἄνθρωπο. Καὶ τί ἔχει νὰ φοβηθῇ; Ὁλόκληρη εἶναι ἕνας φῶς. Ἡ καλύτερα, εἶναι τὸ μοναδικὸν καὶ αἰώνιον φῶς, εἶναι ἡ πλήρης καὶ ὁλοκληρωμένη ἀλήθεια, εἶναι τὸ μέγα καὶ καταπληκτικὸ θαῦμα, ποὺ προβάλλει μπροστά μας, ὁλοφάνερο καὶ καλεῖ τὸν κάθε ἄνθρωπο ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖο της.

Χαρὰ σὲ κείνους, ποὺ εἶναι στὰ καλὰ τους καὶ ἔχουνε ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς των! Αὐτοὶ πλησιάζουνε ἁπλᾶ καὶ ταπεινά, σὰν τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς μάγους καὶ γονατίζουνε μπροστὰ στὴ λαμπρότητα τῆς θρησκείας, γίνονται παιδιά της καὶ ἀγιάζονται καὶ σώζονται. Ἐνῶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουνε σκοτισμένη τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὸ κεφάλι τους φουσκωμένο ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό, ἢ ἀποφεύγουν νὰ τὴν πλησιάσουν ἢ ἔρχονται κοντά της σὰν «ἔξυπνοι» καὶ «σοφοὶ», ποὺ ζητοῦν νὰ τὴν μελετήσουν καὶ νὰ τὴν ἐρευνήσουν, σάν... φαινόμενο, σὰν θεωρία... Καὶ τί γίνεται μ' αὐτούς; «Μωραίνονται» κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ζαλίζονται μέσα στὴν παραζάλη τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου, χωρὶς στήριγμα, χωρὶς φωτισμό... κι' ἔτσι χάνονται!

Ἀδελφέ μου, σὺ ποὺ διαβάζεις τὶς ἁπλὲς αὐτὲς γραμμὲς, πλησίασε τὴ ζωντανὴ μας θρησκεία καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὸν ἐσωτερικό σου κόσμο, ὄχι γιὰ νὰ τὴν θαυμάσῃς μόνον, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ τὴν νοιώσῃς καὶ νὰ τὴν ζήσῃς. Διότι ἡ θρησκεία μας δὲν εἶναι ἕνα θαυμαστὸ φαινόμενον ἢ μιὰ θαυμασία θεωρία καὶ φιλοσοφία. Ἡ θρησκεία μας εἶναι «φῶς καὶ ἀλήθεια καὶ ζωή». Καὶ ἐπομένως, ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὸ αἰώνιο φῶς της, νὰ στηρίζεται στὴ μοναδικὴ της ἀλήθεια καὶ νὰ ζωογονῆται ἀπὸ τὴ δική της χάρι, ποὺ εἶναι ὅλη δύναμι καὶ ζωή. Ἔτσι καὶ σύ. Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς τίποτε, ἂν δὲν πλησιάσῃς ἁπλὸς καὶ ταπεινὸς καὶ μὲ ἕνα σκοπό: νὰ φωτισθῆς κοντά της, νὰ λυτρωθῆς καὶ νὰ ἁγιασθῆς. Ὅταν ἔτσι προσέλθῃς, τότε θὰ νοιώσῃς μέσα σου τὴ θεία Χάρι νὰ γκρεμίζῃ τὸν παλιὸ ἑαυτό σου, νὰ καθαρίζῃ καὶ νὰ κατακαίῃ κάθε τι τὸ σάπιο καὶ ἄχρηστο, νὰ ξερριζώνῃ κάθε φυσικὴ ἢ ἐπίκτητη ρίζα κακίας καὶ νὰ χτίζῃ νέον κόσμον, γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἀπορῆς καὶ θὰ παραξενεύεσαι.

Ἔτσι μήπως δὲν ἔγινε μὲ τόσους καὶ τόσους ληστὲς καὶ κακούργους, μὲ ἄδικους, μὲ πόρνους, μὲ ἄσωτους; Ὁ Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοπας, ἕνας γιγαντόσωμος ἀράπης καὶ ἀρχηγὸς τῆς μεγαλύτερης συμμορίας λῃστῶν καὶ κακούργων, ἀπὸ ὅσες ἐγνώρισε ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀραβία, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ τὴν ἡμέρα ἂν δὲν ἔκανε ἔγκλημα καὶ ἂν δὲν ἔχυνε ἀνθρώπινο αἷμα! Καὶ ὅμως· ὅταν ἐπλησίασε τὸ χριστιανισμὸ καὶ ἐχαριτώθηκε μὲ τὴ χάρι τῶν μυστηρίων του, ἔγινε ἕνα ἀρνὶ ἄκακο καὶ ἠρεμώτατο. Καὶ μάλιστα ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο τελειότητος, ὥστε ἔγινε πρότυπο σὲ χιλιάδες μοναχούς, ποὺ τὸν ἐγνώρισαν καὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ θαυμασμὸ ὅσοι διαβάζουνε τὴ ζωή του. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἕνας, ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια καὶ τὰ δισεκατομμύρια τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα ὡς «περικείμενον νέφος μαρτύρων» προβάλλονται ἐνώπιόν μας καὶ μᾶς καλοῦν νὰ τοὺς μιμηθοῦμε καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε στὸν ὡραῖο καὶ φωτεινὸ δρόμο τῆς Χάριτος, ποὺ καὶ ἐκεῖνοι ἐβάδισαν.

Ἐμπρὸς, λοιπόν, ἀδελφέ μου· πλησίασε τὴν ζωντανὴ μας θρησκεία καὶ ἀκολούθησε τὴ φωτισμένη στρατιὰ τῶν ἁγίων της. Ἄφησε τὸν ἐλεεινὸ κόσμο μὲ τὶς ἀπατηλὲς ἀπολαύσεις του, παραμέρισε τὰ ἐμπόδια, ποὺ σοῦ δημιουργεῖ ἡ ἁμαρτία καὶ πάρε σταθερὴ θέσι στὴν παράταξι τῶν πιστῶν. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς κόσμος εἶναι ὁ κατήφορος, γι' αὐτὸ καὶ τὸ πέρασμά του ἀποτελεῖ ρεῦμα, ποὺ δημιουργεῖ θόρυβο καὶ παρασέρνει πολλούς. Ἐνῶ ὁ δρόμος τῆς Χάριτος εἶναι βέβαια ἀνηφορικός, ἀποτελεῖ ὅμως πορεία ἀνόδου καὶ ἀνατάστεως. Ὅσο ἀνεβαίνει ὁ ἄνθρωπος τὴν ὡραία αὐτὴ λευφόρο, τόσο καὶ βλέπει καθαρότερα πρὸς τὰ κάτω μέν, τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ, ποὺ σέρνει τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς στήριγμα, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς Θεόν. Πρὸς τὰ ἄνω δὲ βλέπει τὴν αἰθέρια δόξα καὶ τὴν αἰωνία μακαριότητα, τὴν ὁποίαν «ὁ Θεὸς ἡτοίμασε τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

ΚΑΤ' ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΦ - ΜΠΙ - Α·Ι·

ΑΝΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΤΟ 1964 ΤΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ ΑΝΗΛΘΟΝ ΕΙΣ 2.151.000

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ, 10.— Αὔξησιν κατὰ 13% (κατὰ μέσον ὅρον) παρουσίασεν ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὰς ΗΠΑ κατὰ τὸ 1964, ἔναντι τοῦ προηγουμένου ἔτους, ἀναφέρει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἔφ - Μπὶ - Ἄϊ κ. Χοῦβερ, εἰς προκαταρκτικὴν ἔκθεσίν του. Συνολικῶς ἐσημειώθησαν πέρυσιν 2.151.000 κρούσματα ἔναντι τῶν 1.900.000 τοῦ 1963, δηλαδὴ περίπου 250.000 περισσότερα. Τοῦτο συνάγεται ἀπὸ τὰ προκαταρκτικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς Ἔφ - Μπὶ - Ἄϊ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναφορῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπὸ ὅλην τὴν χώραν. Ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Χοῦβερ παρεδόθη εἰς τὸν πρόεδρον Τζόνσον διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὴν ὑποβολὴν νομοσχεδίου διὰ τὴν αὐστηροτέραν δίωξιν τῆς ἐγκληματικότητος. Ἀναλυτικῶς, ἡ αὔξησις τῶν κρουσμάτων κατὰ περιπτώσεις ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐγκλήματα 9%, βιασμοὶ 19%, σοβαροὶ τραυματισμοὶ 18%, λῃστεῖαι 12%, διαρρήξεις 12%, ἀπάται (ἄνω τῶν 50 δολλαρίων) 13% καὶ κλοπαὶ αὐτοκινήτων 16%.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ

ΓΕΡΩΝ 110 ΕΤΩΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΝΕΛΘΗ ΕΙΣ ΚΟΡΥΦΗΝ 5.633 Μ.

ΜΟΣΧΑ, 12.— Ὁ Τσόκα Ζαλιχάνωφ, Καυκασιανὸς ὀρειβάτης, ἡλικίας 110 ἐτῶν, σχεδιάζει νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἔλμπρους τὸ προσεχὲς θέρος. Ἡ ἀνάβασις αὕτη τοῦ ὑπεραιωνοβίου ὀρειβάτου δὲν θὰ εἶναι ἡ πρώτη. Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ Ζαλιχάνωφ ἀνῆλθεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἔλμπρους τὴν ὑψηλοτέραν τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Καυκάσου, ὕψους 5.633 μέτρων.

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Τοῦ κ. Δ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ, πτυχιούχου τῆς Ἀνωτάτης Βιομ. Σχολῆς

Εἶναι παγκοσμίως γνωστὴ ἡ δύναμις καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς του. Ἡ στρατιωτικὴ ἰσχύς του, κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐπέτρεπεν ὥστε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ διατηρῆται ἡ ἀκεραιότης τῶν ἀπεράντων ἐκτάσεών του, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐπιτυγχάνεται ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῶν θαλασσῶν ἐκ τῆς πειρατείας διὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνεμπόδιστον ἐξάσκησιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ καὶ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου.

Ἡ οἰκονομία τοῦ Βυζαντίου ἦτο διευθύνουσα καὶ εἶχε χαρακτῆρα κλειστόν. Ἡ διάρθρωσίς της ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν εὐρυτάτην ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἡ ὁποία ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐδημιούργει τὴν οἰκονομικὴν ἀκτινοβολίαν πρὸς ἐπιβολὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν γειτονικῶν λαῶν.

Ἐκυριαρχοῦσεν ἐντὸς αὐτῆς ὁ παρεμβατισμὸς εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἐμπορίου, ἡ κρατικὴ διαχείρισις εἰς σπουδαιοτάτους κλάδους τῆς οὐχὶ τόσον ἀνεπτυγμένης βιομηχανίας, ὁ προστατευτισμός, τὸ μονοπώλιον, ὁ ἔλεγχος τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος (συντεχνίαι), ὁ ἔλεγχος τῆς παραγωγῆς κλπ. Ὁ ἐν λόγῳ χαρακτὴρ τῆς Βυζαντινῆς Οἰκονομίας ἠμπόδισεν οὐσιαστικῶς τὴν δημιουργίαν κεφαλαίου (κεφαλαιοκρατικὴ οἰκονομία) καὶ τὴν ἐλευθέρον ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας (ἐλευθερία συναλλαγῶν), στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξέλιξιν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἠρίθμει 500.000 κατοίκους περίπου, ἐντοπίους καὶ ξένους, καὶ ἦτο τὸ κέντρον τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου. Εἰς τὰ χρόνια τῆς ἀκμῆς ἦτο ἡ κυριωτέρα ἀγορὰ τῆς Μεσογείου, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη συνεδέετο μὲ τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία, μέσῳ τῆς Περσίας καὶ τῆς Συρίας, ἐπρομήθευε τὰ πολύτιμα προϊόντα της, μέταξαν, χρυσόν, ἀρώματα, μπαχαρικά, τὰ ὁποῖα ἦσαν περιζήτητα εἰς τὴν Δύσιν.

Τὰ ἔσοδα ἐκ τοῦ ἐμπορίου τούτου ἦσαν ἐξόχως σημαντικά. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐπὶ Μανουὴλ Α΄ τοῦ Κομνηνοῦ (1143—1180 μ. Χ.) ἀνήρχοντο ἐτησίως εἰς 110 ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα (ὡς ἡ μαρτυρία τοῦ Βενιαμὶν τοῦ ἐκ Τουδέλης).

Τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον διεξήγετο εἰς εὐρεῖαν κλίμακα, κυρίως δὲ τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐξ εἰδῶν πολυτελείας, μεταξωτῶν ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων, χειροτεχνίας καὶ λαϊκῆς τέχνης, ἐκκλησιαστικῶν σκ